

Midas Dekkers: zomaar rond dwalen is het aardigst

Aan onheilsprofeten, sportgekken en hondenbezitters heeft hij een broertje dood. Midas Dekkers, enfant terrible onder de Nederlandse biologen, baart immer opzien met gepeperde en onconventionele uitspraken van het soort dat je niet direct van een bioloog zou verwachten. Ook over wandelen heeft hij een uitgesproken mening. Zijn wat knorrige, mopperige vrolijkheid werkt aanstekelijk. Midas Dekkers over sportbeoefenaars, overgerestaureerde landhuizen en de terreur van de uitgestippelde wandelroute.

DOOR FRANK FLIPPO

Je bent een wandelkrant of je bent het niet', vindt Midas en dus wandelen we samen tijdens dit interview door het bos. We hebben afgesproken een wandeling te maken in het bos tussen Rhenen en Amerongen; dat ligt ongeveer halverwege tussen onze woonplaatsen. Een aantrekkelijk gebied met vergezichten en hoge heuvels. 'Een pretentieloos bos', oordeelt Midas en uit zijn mond is dat een compliment. De vergezichten over de Nederrijn bevallen hem prima: 'Een heel leuk verdwaald stukje, een soort Limburgje midden in Nederland. Als je over de Rijn er langs vaart, zie je precies het tegenovergestelde als hier, dan zie je die heuvelrug als een grote homp zand daar liggen.

Het aardige is dat die heuvelrug niet alleen geografisch een grens is, maar ook sociologisch. Aan deze kant van de rivier wonen de mensen op het zand. Daar wonen de rijke mensen. Aan de andere kant, waar ik woon, op de klei, zitten van oudsher de

dorp op de brug in paniek te kijken waar nu toch de route verder gaat. Want stel je voor dat je een afslagje te vroeg of te laat neemt. Ik kan dat zien vanuit mijn raam en constateer met genoegen de voornaamste reden van die paniek: die routemakers hebben het plaatsje zo van onder tot boven met rode en witte streepjes en pijltjes en appeltjes volgeplakt dat er inderdaad geen wijs meer uit te worden is.

Raar hoor, dat mensen, voortdurend bezig zijn te weten waar ze precies zijn. Middenin het bos willen ze toch die vastigheid, terwijl ze het tegendeel beweren. Misschien lopen er wel meer mensen in het bos dan er thuis horen.'

Wandelpakje

'De wandelbeweging is op die manier een beetje onttaard in een wildgroei. Ik heb nog gelopen in de tijd dat er alleen een Long Distance Footpath was, in Engeland. Dat zoiets bestond! Mijn droom was dat er ook ooit eens zoiets voor de Nederlanders zou komen. Maar dat

gen dat het op die dag een of twee uur zal regenen. Het zal dus 22 of 23 uur niet regenen. Maar al die volkstammen blijven thuis. En wij lopen hier lekker. Daarom heb ik al lang afgeleerd me iets aan te trekken van het weerbericht.'

Uilenkast

We komen langs een statige oude laan met aan het eind een landhuis. In het bos ter weerszijden kruipen de mossen al tegen het dode hout op. Midas: 'Ze laten dan wel de dode bomen liggen en dat is natuurlijk prachtig, maar dan kom je vervolgens bij het landgoed. En dat is dan een volstrekt steriel, overgerestaureerd gebouw, net zoals dit hier. Dan denk ik: als je zo van natuur houdt, mag er dan niet in zo'n oud gebouw hier en daar een scheurtje zakken? Of wat mossen uit de dakgoot groeien, een varentje tussen de dakpannen uit komen? Maar nee, de uilen zitten keurig in de uilenkast, de bloemetjes staan keurig in het aangeharkte plantsoentje. Mensen beweren altijd dat ze de vrijheid zoeken, de afwisseling, het avontuur. Dat ze de natuur hun gang willen laten gaan. Geloof mensen niet die dat zeggen. Zo zijn mensen niet. Mensen houden van orde, regelmaat, sleur, comfort. Dat soort van zaken. Dus je ziet overal die halfslachtigheid. Gaan ze een wilde tuin beginnen, of ze hebben zogenaamde echte natuur. Maar als je dan goed kijkt, zie je dat ze in die echte natuur wel van die rare Schotse Hooglanders losgelaten heb-

het Middellandse Zeegebied. En die hebben wij vervolgens allemaal aan bosbessenstruikjes geplakt. Ook hebben we paddestoelen in de grond gestoken, allemaal aan ijzerdraadjes en wat dies meer zij. Waarna je ze mij ziet plukken. Natuurlijk was dat niet geloofwaardig. Het was gewoon een slecht programma. Godzijdank al lang geleden.'

Een tractor met een bejaarde boer erop kruist ons pad. Met de schep die eraan bevestigd zit, probeert hij vergeefs aarde los te woelen. 'Ha, dat is een ouwe prutser... Dat bevalt me wel. Heerlijk om mensen te zien die dingen niet zo goed doen. Het is een hele troost.'

Midas geeft onmiddellijk toe dat voor 'prutters' in ons almaar efficiënter wordende land steeds minder plaats is:

'Ja, het gaat de verkeerde kant op. Wat dat betreft ben ik blij dat ik zo langzamerhand betrekkelijk oud ben, want als ik denk aan hoe de wereld er over vijftig jaar uitziet, dan zie ik alleen nog maar strakke, efficiënte dingen.

Als dit paadje er over vijftig jaar nog is, is dat omdat mensen dat willen. Staat het ingetekend op allerlei kaarten en plannen en is het onderdeel van een integraal plan voor de openluchtrecreatie in deelgebied Utrechtse Heuvelrug.

Ik wil nu juist zo graag dat er ergens stukjes zijn die daar gewoon toevalig liggen. Gewoon vergeten. Iets wat iemand niet bedacht heeft, en wat er toch is. Waar geen plattegronden van zijn en waar geen toeristi-

Het aardige is dat de heuvelrug niet alleen geografisch een grens is, maar ook sociologisch. Aan deze kant van de rivier wonen de mensen op het zand. Daar wonen de rijke mensen. Aan de andere kant, waar ik woon, op de klei, zitten van oudsher de arme mensen. Klei is vruchtbare grond, daar kun je op verbouwen. Dus daar wonen boeren. Op zand kun je niets verbouwen, dus dat blijft over. Daar kwamen vanzelf allemaal bossen en zo, en daar komen dan weer rijke types op af.'

Dwalen

Zonder kaart, zonder kompas, lopen we op goed geluk de Rhenense bossen in. Als ik voorstel het pad bovenop de heuvel te nemen, zegt Midas:

'Ik volg je op de voet, ik ben als was in je handen. Tot half drie, want dan heb ik een nieuwe afspraak'.

Eigenlijk vindt hij het wel best, dat we zomaar wat aan lopen:

'Veel wandelaars hebben een doel voor ogen. Die willen per se van a naar b. Maar dat lopen om het lopen zelf, dat is nu juist het bevrijdende. En waar je dan bent, ach... ik vind het perfect om niet te weten waar ik ben. Dwalen is het aardigst. Ik vind het dan ook niet erg om ergens te lopen waar het lelijk is. Maakt me geen fluit uit. Heerlijk hoor, zo kris-kras door het bos. En als ik daarna per ongeluk vijftien kilometer langs de snelweg moet wandelen, nou, dan lopen we die vijftien kilometer toch? Ik neem het nooit iemand kwalijk als hij de verkeerde weg is ingeslagen, want ik zou het zelf ook gedaan hebben. Daar krijg je met mij nooit ruzie over. Liever breng ik de kaart niet eens ter sprake, want al te vaak ontaardt wandelen in kaartlezen. Zie ik mensen eindeloos op kaarten turen en routemarkeringen volgen. Bij mij in het dorp loopt zo'n lange-afstandsroute, en nog zevenentwintig andere appel-, peren- en kersen-routes. Komen van die figuren op af met veel te grote schoenen en een bekapping of ze naar de maan moeten. Die staan bij ons midden in het

manier een beetje ontaardt in een wildgroei. Ik heb nog gelopen in de tijd dat er alleen een Long Distance Footpath was, in Engeland. Dat zoiets bestond! Mijn droom was dat er ook ooit eens zoiets voor de Nederlanders zou komen. En zowaar, mijn droom komt uit. Maar wel op Nederlandse wijze. Worden het gelijk driehonderdeenzeventig Long Distance Voetpaadjes, aangelegd met wegwijzers, boekjes, folders, verenigingen, stichtingen, overkoepelende organen en vooral winkels, winkels, winkels waarin je speciale schoenen, truitjes, kaarten, survivalkits en wat al niet kan kopen. Als mensen hun vrije tijd besteden, dan gaan ze altijd dingen kópen. Je schijnt je vrije tijd niet te kunnen besteden, zonder eerst een bal of een kano of een racket te kopen. Je moet ook overal speciale kleren voor hebben.

Maar wandelen is nu juist bij uitstek de vrijetijdsbesteding die je zonder iets doet, uit genoeg. Je slaat de deur achter je dicht, je zet de ene voet voor de ander en je bent aan het wandelen. Maar nee hoor, dat mag niet, want dan kunnen ze niet zien dat je je vrije tijd aan het besteden bent. Dan denken ze misschien wel dat je naar je werk gaat, of de bus moet halen.

Dus wandelen mag, als je maar een speciaal wandelpakje aan hebt. Het mag ook als je een hond bij je hebt. Soms zie ik weleens iemand door het bos lopen en denk ik: verrek, die is zijn hond vergeten. Die loopt zomaar helemaal los. Met geen pak aan, en geen hond bij zich. Dan word je echt een beetje wantrouwig: wat moet die man hier? Een aanrander misschien...'

Het miezert licht als we omhoog lopen. Midas vindt dat juist fijn: 'Er is geen goud zo goed als slechte weerberichten. Een ware verrukking; het houdt iedereen thuis. In de praktijk regent het in Nederland maar zo om en nabij vijf procent van de tijd. Het regent echt nauwelijks, dat is het misverstand. Als het weerbericht een dag regen voorspelt, wil dat zeg-

van zaken. Dus zie je niet overal die halfslachtigheid. Gaan ze een wilde tuin beginnen, of ze hebben zogenaamde echte natuur. Maar als je dan goed kijkt, zie je dat ze in die echte natuur wel van die rare Schotse Hooglanders losgelaten hebben, die natuurlijk alleen daar grazen waar de beheerder het hebben wil.

Maar het is een heel menselijke neiging, hoor... Als je naar de echte natuur gaat, merk je dat. Ik ben toevallig weleens in een regenwoud geweest en ik kan je verzekeren, dat dat heel afschuwelijk is. Het pist er van de regen. Er is geen beest te zien, behalve dan de bloedzuigers die je aan alle kanten opvreten. Er zijn angstaanjagende geluiden en het is er bloedheet en benauwd.

Ik beklaag me er niet over, maar het gekke is dat elk klein Nederlands kindje je desgevraagd kan vertellen dat het tropisch regenwoud behouden moet blijven. Maar als je er in staat, dan zou je na twee dagen niets liever willen dan de hele zaak in de hens zetten en er een leuk, comfortabel parkje voor in de plaats maken. Als bioloog vind ik natuurlijk dat alle regenwouden behouden moeten blijven. Maar de argumenten deugen niet. Dat het er leuk zou zijn, klopt van geen kant. En dat eeuwige argument dat er geneesmiddelen uit komen, ook niet. Want het regenwoud heeft ons weleens op een ideetje gebracht, maar inmiddels worden vrijwel alle geneesmiddelen op volstrekt chemische wijze tot stand gebracht.'

Prutser

'Wat mensen allemaal niet zien in een bos... Dat doet me denken aan een televisie-uitzending die we ooit gemaakt hebben en waarin ik moest laten zien dat je uit het bos genoeg eten kon verzamelen. Van dat eten hebben we vervolgens door Cas Spijkers een maaltijd laten maken. We waren alleen wat te laat in het jaar met de opname. Dus er zat helemaal niks eetbaars meer in het bos. Toen heeft Cas Spijkers voor heel veel geld bosbessen geïmporteerd uit

Utrechtse Heuvelrug.

Ik wil nu juist zo graag dat er ergens stukjes zijn die daar gewoon toevallig liggen. Gewoon vergeten. Iets wat iemand niet bedacht heeft, en wat er toch is. Waar geen plattegronden van zijn en waar geen toeristische infrastructuur is.'

Het eiland Madagascar bijvoorbeeld was Midas' meest geliefde reisbestemming:

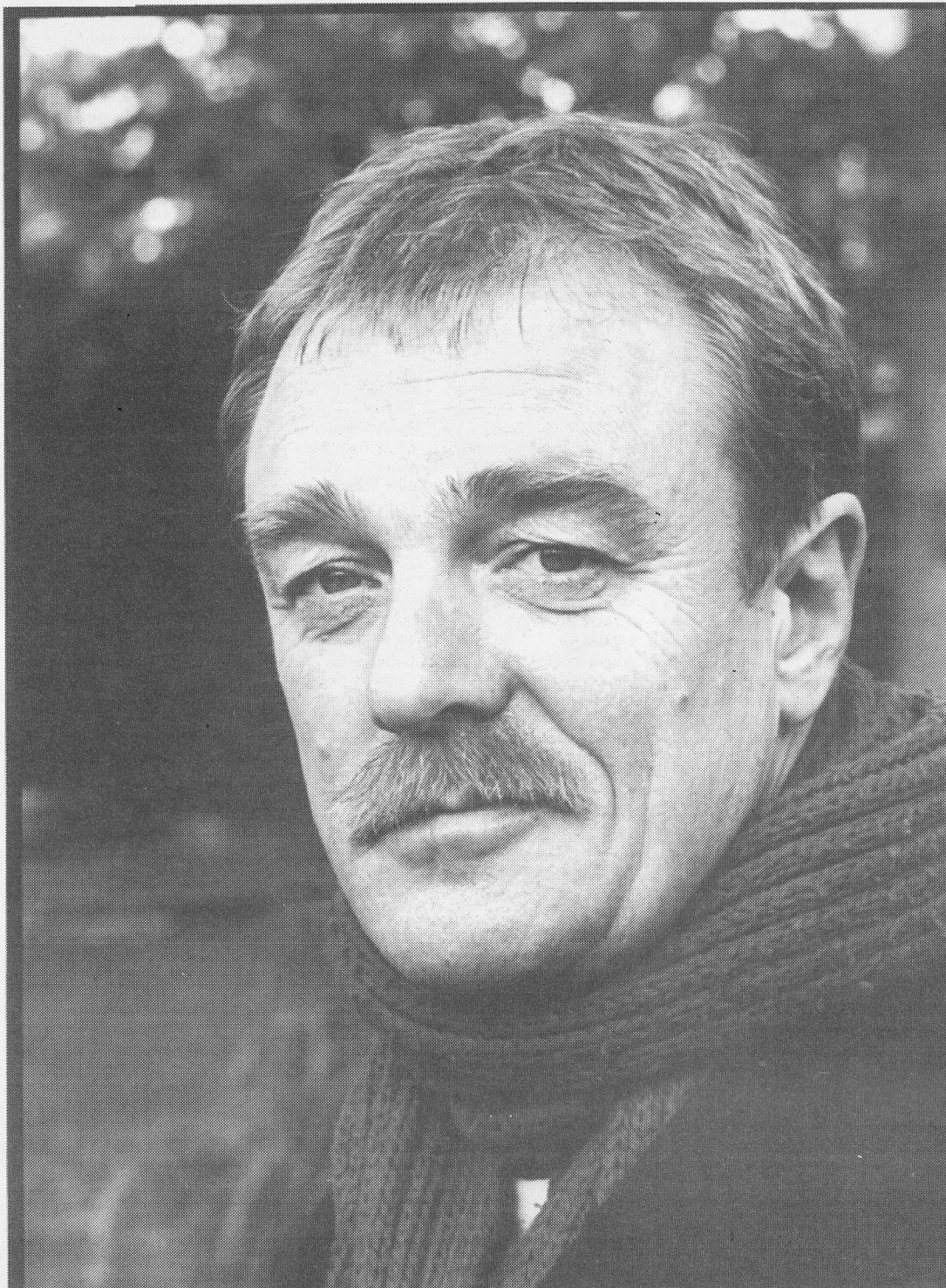
'Om de eenvoudige reden dat ze daar geen enkele bezienswaardigheid hebben. Wat een verademing: geen musea, geen uitkijkpunten, geen hoge bergen waar je op moet gaan staan, geen VVV, geen gidsen... Ze hebben helemaal niks. Alleen zomaar een prachtig land met aardige mensen.

Het was vreselijk leuk, je hebt daar alle rassen door elkaar. Negers in alle mogelijke kleuren, maten en lengtes. Toen ik daar was, waren ze net een vrij hoge deur aan het installeren. Er zaten twee scharnieren aan. De onderste scharnier werd door een klein negertje vastgemaakt, en voor de bovenste haalden ze een hele lange neger ergens vandaan, van een of ander prachtig lang ras. Het is het zoetste plaatje van de symbiose van de rassen dat ik ooit gezien heb. Nee, geen foto genomen. Ik neem nooit foto's onderweg, want dan ben je voor je het weet zo bezig met fotograferen, dat je geen tijd meer hebt om rustig om je heen te kijken.'

Zure regen

'Een bos als waar wij nu lopen, mag van Natuurmonumenten niet onbeheerd blijven. Want, zeggen ze, als wij de hei niet regelmatig plaggen, branden en maaien, wordt heel Nederland één groot eentonig bos. Het aardige is natuurlijk dat in werkelijkheid het Nederlandse bos nooit een groot eender bos zal worden. Er gebeurt altijd wel wat. Lang voordat zo'n bos aan zijn eindstadium toe is, vliegt de fik erin, of er komt een overstroming, of ze hakken het eens om en krijgen er later spijt van. Of ze planten het weer aan...

Zure regen is ook prima om een beetje leven in de brouwerij te bren-

worden. Uiteraard zou er dan een ontzettende vraag ontstaan naar andere vormen van lekker eten. Dan zouden er ongetwijfeld voedsel-fabrieken komen waar alleen met behulp van schimmels en bacteriën, de meest verrukkelijke etenswaren worden gefabriceerd die elke gedachte aan biefstuk en karbonade doen vergeten en verbleken.

Alles in ons leven is tegenwoordig synthetisch: je kleren, je stoelen, je huis, de hele rataplan. Alles komt uit de fabriek, behalve eten. Maar om de een of andere rare reden moet ons eten altijd van echte levende plantjes komen en van echte levende beestjes worden gemaakt.'

Cynisme

'Ja, ik ben cynisch. Cynisme is de andere kant van de romantiek. Het is hetzelfde, want iedereen die goed bij zijn hoofd is, moet een cynicus zijn. De wereld om je heen is zo slecht, dat je die alleen maar te lijf kunt met cynisme. Het deugt allemaal niet, maar als ik er een grap over maak, dan heb ik er tenminste om kunnen lachen. De andere uitweg is romantiek, wegdromen.

Veel mensen dromen weg naar andere plaatsen. Ik droom liever weg naar andere tijden. In al die plaatsen waar ik kom, denk ik: vroeger moet het hier heel mooi zijn geweest.

Dat is ook mijn eerste gedachte als ik Rhenen binnen kom. Ik noem maar wat. Dan zie je hier en daar een mooi huis of een mooi detail, een kronkel in een weg, je ziet een prachtige oude boom. En ja, daar tussendoor al die pleuriszooi die daar tegenwoordig maar wordt neergezet. Met beton en plastic heb je tegenwoordig binnen vijf minuten iets wat mooi was, lelijk gemaakt. Ik kom veel in rare stadjes en dorpen, dan loop ik voor ik de lezing geef even door het dorp heen, met als gevolg dat ik nu in bijna elke Nederlandse plaats het station weet, het beste café, de bibliotheek, en zo

pakken en sowieso dat hele gebrul om het sporten heen. Dan zou ik ze wel bij de kladden willen grijpen om ze naar filmpjes uit de jaren dertig uit Duitsland te laten kijken, waar die hele Körperkultur vandaan komt. Het is ook zeer schadelijk voor de volksgezondheid, in elk geval voor de geestelijke volksgezondheid. En wellicht ook voor de lichamelijke. Alleen al omdat je je constant met je gezondheid moet bezighouden. Dat is niet gezond, constant nadenken over wat je eet. Dat is zeer slecht voor de spijsvertering.

Ik ben er heilig van overtuigd dat de mens gezond blijft, als hij zijn verschillende onderdelen op de normale wijze regelmatig gebruikt. Daar zijn ze voor, daar zijn ze op gebouwd. Je benen heb je gewoon om te lopen, en armen heb je om af en toe eens onder een hekje door te kruipen. Ja, als je de hele dag met je reet in zo'n Mercedes zit, dat is natuurlijk wat anders. Maar als je alles normaal, rustig gebruikt, gaat het meestal goed.'

Recreatiemaffia

De wandeling loopt langzamerhand ten einde. Nog altijd hebben we Amerongen niet bereikt, al zien we wel een dorp in de verte. Op de bushalte staat: Elst. Ook goed. Ondanks dat de bewolking steeds zwaarder wordt, blijft het merkwaardig licht, een vreemde gewaarwording.

Midas: 'Het is een ramp dat het in deze tijd van het jaar nooit donker wordt. Een dag hoort twee delen te hebben. De ene helft van de dag is het licht, en de andere helft van de dag is het donker. Het lijkt vrij eenvoudig. Zo is het altijd geweest en zo is het goed. Onze fysiologie is er op ingesteld.

Maar nu heeft er iemand een paar jaar geleden ook nog zomertijd ingesteld. Daardoor zitten we een uur na de echte tijd, maar bovendien zitten wij ook op een heel ongelukkig punt van de tijdgrens. Want wij hebben

gen. Tien jaar geleden geloofden ze dat de bossen er nu niet meer zouden staan als we er niets tegen zouden doen. Nou, we hebben niets tegen die zure regen gedaan en die bossen die staan er nog best, hoor. Ik heb er met natuurbeheerders, als Siegfried Woldhek, door het bos gelopen, net zo'n soort wandeling als nu. We liepen toen het Pieterpad. Steeds was het dan: "Kijk, kijk, die kroon. Al helemaal aangetast! En daar, kijk, allemaal zure regen! En daar, kijk daar eens!" En ik maar zeggen dat het niet erg is. Een heleboel van die aantasting, die toen voor zure regen werd aangezien, blijkt andere oorzaken te hebben. Dus ga nooit met een bioloog door een bos lopen. Net als je loopt te genieten, zal de bioloog je wel uitleggen dat je helemaal niet mag genieten van die boom, want die hoort daar niet. En dat die prachtige kale tak die jij ziet, een ernstige aantasting is en te maken heeft met een vervalsing van de fauna. En dat die bloemen op de verkeerde plek staan...

Midas doet reuze rustig over het langsrazende verkeer als we per abuis een eind moeten lopen langs een drukke provinciale weg, maar even later zegt hij:

'Als van vandaag op morgen alle auto's in elkaar zakten, dan zou me dat een lief ding waard zijn. Er verschijnen ook steeds meer parkeerplaatsen aan de rand van, en liefst nog middenin, bossen. Dan wordt het bos van binnenuit uitgevrotten door het lawaai.'

Achter een bocht in het pad komen ons twee Dobermanns tegemoet. 'Die kijken ons verwachtingsvol, zo niet hongerig aan', stelt Midas vast. Als ik zeg dat er gelukkig begelei-

ding is, zegt Midas:

'Ja, maar daar moet je niet altijd van uit gaan. Het aantal mensen dat hun hondjes niet onder controle heeft, is niet te tellen...

Ze moeten die beesten gewoon aan een touwtje houden.'

Karbonaie

Is Midas ooit een zelfbeperkende idealist geweest, een geitewollen sokken-vegetariër? Midas: 'Ik had wel geitewollen sokken, maar dat kwam omdat ik sandalen droeg, en als je 's winters op sandalen loopt en je hebt geen geitewollen sokken aan, krijg je nog koudere voeten dan dat ik al had.'

Vegetariër ben ik twee jaar geweest. Ik las in die tijd Peter Singer, 'Animal Liberation', en daarin wordt haarfijn aangetoond dat als je jezelf een dierenliefhebber noemt, dat je dan de dieren niet dood moet maken om ze op te eten. Dus toen heb ik twee jaar als vegetariër geleefd. Dat waren de zwartste jaren in mijn leven. Want dan moet je allemaal van die vegetarische hapjes gaan eten en geloof mij, wat vegetariërs ook beweren, ze kunnen niet koken. Vieze notenpasta-troep, en overal die smerige gesmolten kaas van ze op en over en in. Echt niet te harden. Ik ben absoluut geen verwende Bourgondiër hoor, ik ben het type van een stuk vlees met drie sneden brood, en mij hoor je niet meer. Maar er moet wel een karbonaie bij. Dus ik heb uiteindelijk maar besloten dat ik te zwak ben voor dit ideaal. En ik noem mij dus nooit meer een dierenvriend.

Ik ben niet zo voor verbieden, hoor, maar wat mij betreft zou, -met verbieden tussen aanhalingstekens-, vlees eten gewoon verboden moeten

aanwezig, de hoerenwijk. Want daar zijn vaak de meest interessante mensen te vinden.

En dat café moet een mooi, oud café zijn, het liefst zonder muziek. In zo'n cafeetje voel ik me vreselijk geborgen. Een café is natuurlijk sowieso afgesloten van de buitenwereld, een veilig, warm haventje waar met alle mogelijke symbolen, hoe kitscherig ook, een soort jongenskamer is gebouwd waarin je je prettig voelt. Nou ja, als ze daar dan dezelfde romantische sfeer hebben getroffen als waar ik behoefte aan heb...

Het prettige van een café is dat je er ook wat alcohol bij kunt gebruiken, wat de associaties wat makkelijker maakt.

Ik hou ervan als ik daar ook oude mannen zie staan. Oudere mensen vind ik veel leuker dan jongere. Altijd met oude mensen gesproken, jonge mensen hebben me nooit zo geboeid, net zomin als mensen die juist vreselijk hun best doen om jong te blijven. Ik geloof dat je maar gewoon zo oud moet zijn als je bent.'

Romanticus

'Ik ben toch ook een soort romanticus, ik neig altijd wat meer naar het verleden. Ik heb altijd het idee dat het... ja, het is wel ouwe mannengezeik, maar ik heb toch het idee dat het vroeger beter was.

De Romantiek, daar zitten ook erg anti-intellectuele tendensen in. Maar ik vind wel dat de rede en de redelijkheid voorop moeten staan. Je moet altijd in de eerste plaats proberen, dingen met je verstand aan te vatten. Vandaar dat ik zo'n vreselijke hekel heb aan de lichaamscultus die op het moment woedt.

De allergrootste zothed die ik ken, is wel met de auto ergens heen gaan en daar dan ontzettend gaan sporten. Er zijn in dit land een miljoen sportblessures per jaar. Noem dat maar gezond.

Ik ben verbijsterd als ik dat zie, al die mensen in die vreselijke jogging-

dezelfde tijd als in Berlijn. Dus dat scheelt ons ook al een uur. Eigenlijk is het nu geen half twee, maar twee uur later of vroeger. Dat is toch een behoorlijke ingreep.

Ik denk dat de recreatiemaffia daarachter heeft gezeten. De mensen moeten normaal gesproken tot vijf uur werken. Als het dan tot negen, tien uur licht is, kunnen ze nog vier à vijf uur die kano's huren, met die rugzakken rondlopen, of die tennis-parken opstappen voordat die lichten ook nog eens de horizon verpesten.'

Somber

'Er zijn plekken waar ik jarenlang niet heb durven lopen. Gewoon vanwege het verdriet en de ergernis die ik voel als ik daar langs een veldje met maïs loop waarvan ik weet wat voor mooie perebongerd dat geweest is en wat voor vogeltjes er zaten. Want dat weet ik allemaal wel, hoor. Ik stel me weleens een beetje aan, maar daarom hou ik nog wel van een zootje mooie bomen met een paar leuke vogeltjes erin.

Hopelijk dient het mijn tijd nog uit. Wat ze ook zeiden toen Thijsse doodging. Een van de grafredenaars zei: wat een geluk dat Thijsse dood is, want wat hem allemaal nog te wachten staat, zou hij nooit verdragen hebben.'

Na deze somber aandoende uitspraken loopt Midas nog een hele tijd opgewekt voor zich uit te neuriën en glimlachend naar de bomen te kijken. De stemming is opperbest; de bioloog spreekt zijn waardering uit voor de knusse straatjes van Amerongen. Bij een grote, oude boom eindigt het dorp, eindigt de Heuvelrug en begint de lange kale weg naar de veerpont die Midas moet nemen.

Hier nemen we afscheid. Midas loopt de polder in, ik loop terug het bos in. Alsof de weergoden dit moment hebben afgewacht, begint pas nu de natigheid overvloedig van de hemel te sijpelen. ■

